

Ojinkan Brejtvejt

**Moja sestra
serijski ubica**

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Oyinkan Braithwaite

MY SISTER, THE SERIAL KILLER

Copyright © Oyinkan Braithwaite, 2017, 2018

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za moju porodicu, koju veoma volim:
Akina, Tokunba, Obafunke, Sidžija, Orea*

REČI

Ajula me doziva ovim rečima – Korede, ubila sam ga.
Nadala sam se da ih više nikada neću čuti.

IZBELJIVAČ

Opkladila bih se kako niste znali da izbeljivač prikriva miris krvi. Većina ljudi ga koristi za sve, pretpostavljajući da je u pitanju univerzalni proizvod, nikada ne zastajući da pročita spisak sastojaka na poleđini, nikada ne zastajući da se vrati do nedavno obrisane površine i pogleda поблиže. Izbeljivač će dezinfikovati, ali nije sjajan za čišćenje taloga, te ga koristim tek nakon što sam najpre izribala kupatilo i uklonila sve tragove života, i smrti.

Jasno je da je prostorija u kojoj se nalazimo nedavno renovirana. Izgleda kao da nikada nije korišćena, pogotovo sada nakon što sam je prala skoro tri sata. Najteže je bilo dopreti do krvi koja je procurila u spojeve između tuš-kabine i pločica. Lako je prevideti taj deo.

Ni na jednoj površini ne nalazi se ništa; njegov gel za tuširanje, četkica i pasta za zube listom stoje u ormariću iznad umivaonika. A tu je i prostirka za kupatilo – crni smajli na žutom pravougaoniku u inače beloј prostoriji.

Ajula sedi na klozetskoј šolji, podignutih kolena i ruku obmotanih oko njih. Krv na njenoј haljini se osušila i nema opasnosti da će kapnuti na bele, sada blistave podove. Dredovi su

joj skupljeni na temenu kako se ne bi vukli po podu. Uporno me gleda krupnim smeđim očima, bojeći se da sam ljuta, da ću uskoro ustati sa sve četiri da joj očitam bukvicu.

Nisam ljuta. U najmanju ruku, umorna sam. Znoj mi sa čela kaplje na pod a ja ga brišem plavim sunđerom.

Spremala sam se da jedem kad me je pozvala. Sve je čekalo na poslužavniku – viljuška je bila levo od tanjira, nož desno. Presavila sam salvetu u oblik krune i stavila je na sredinu tanjira. Film je bio pauziran na najavnoj špici i upravo se bio oglasio tajmer pećnice, kada mi telefon žestoko zavibrira na stolu.

Dok stignem kući, hrana će se ohladiti.

Ustajem i ispiram rukavice u lavabou, ali ih ne skidam. Ajula gleda moj odraz u ogledalu.

„Trebalo da pomerimo telo“, kažem joj.

„Ljutiš li se na mene?“

Možda bi se normalna osoba ljutila, ali ja sam trenutno obuzeta neodložnom potrebom da se otarasim tela. Kad sam došla ovamo, odnele smo ga u prtljažnik mojih kola, kako bih mogla da ribam i brišem a da ne moram da trpim njegov hladni netremični pogled.

„Uzmi svoju torbu“, odgovaram.

Vraćamo se do kola a on je još u prtljažniku, čeka nas.

Na trećem mostu do kopna ima malo ili nimalo saobraćaja u ovo doba noći, a kako nema ulične rasvete, maltene je mrkli mrak, ali ako se pogleda iza mosta, vide se gradska svetla. Nosimo ga tamo kuda smo odnele i prethodnog – preko mosta i u vodu. Barem neće biti usamljen.

Malo krvi je iscurilo na postavu prtljažnika. Ajula se nudi da je opere, zbog griže savesti, ali ja uzimam od nje svoju domaću mešavinu jedne kašike amonijaka i dve čaše vode i sipam je na mrlju. Ne znam imaju li u Lagosu tehnologiju za temeljno ispitivanje mesta zločina, ali Ajula nikada ne bi mogla da očisti tako uspešno kao ja.

BELEŽNICA

„Ko je on bio?“

„Femi.“

Zapisujem ime. Nalazimo se u mojoj sobi. Ajula sedi skrštenih nogu na kauču, glave naslonjene na jastuk. Dok se ona kupala, zapalila sam haljinu u kojoj je bila. Sad na sebi ima ružičastu majicu s kratkim rukavima i miriše na bebi puder.

„A prezime?“

Ona se namršti, stiskajući usne, a zatim zavrti glavom, kao da pokušava da istrese prezime iz malog mozga. Ne može da ga se seti. Sleže ramenima. Trebalo je da mu uzmem novčanik.

Zatvaram beležnicu. Mala je, manja od mog dlana. Jednom sam gledala neku TEDx konferenciju na kojoj je govornik rekao kako mu se život promenio kada je počeo da nosi beležnicu i svakoga dana zapisuje po jedan radostan trenutak. Zato sam kupila beležnicu. Na prvoj stranici napisala sam: *Videla sam belu sovu kroz prozor svoje sobe*. Odonda je beležnica bila uglavnom prazna.

„Znaš, nisam ja kriva.“ Ali ja ne znam. Ne znam o čemu ona govori. O tome što ne može da se seti njegovog prezimena? Ili o njegovoj smrti?

„Ispričaj mi šta se dogodilo.“

PESMA

Femi joj je napisao pesmu.

(Pesme se seća, ali ne seća se njegovog prezimena.)

*Čikam te da nađeš manu
u njenoj lepoti;
ili da nađeš ženu
koja može stajati pored
nje a da ne klone duhom.*

I dao ju joj je napisanu na parčetu papira, presavijenom dvaput, što podseća na naše srednjoškolske dane, kada su se deca dodavala ljubavnim porukama u zadnjim redovima učionica. Nju je sve to dirnulo (no, s druge strane, Ajulu je uvek umelo da gane obožavanje njenih vrlina) pa je pristala da bude njegova žena.

Posle mesec dana veze ubola ga je u kupatilu njegovog stana. Naravno, nije htela. Bio je ljut i drao se na nju, a na licu je osećala njegov vreo dah prožet mirisom luka.

(Ali zašto je nosila nož?)

Nož joj je služio za zaštitu. Sa muškarcima se nikad ne zna, oni hoće ono što hoće onda kada to hoće. Nije htela da ga ubije; želela je da ga odbije, ali on se nije uplašio njenog oružja. Bio je visok preko sto osamdeset i sigurno mu je ličila na lutku, tako sitna, dugih trepavica i rumenih, punih usana.

(Njen opis, ne moj.)

Ubila ga je iz prvog pokušaja, ubodom pravo u srce. Ali onda ga je ubola još dvaput za svaki slučaj. Srozao se na pod. Čula je sopstveno disanje i ništa drugo.

TELO

Jeste li čuli već ovaj? Ulaze dve devojke u sobu. Soba je u stanu. Stan je na trećem spratu. U sobi je mrtvo telo odraslog muškarca. Kako će odneti telo u prizemlje a da ih niko ne vidi?

Prvo se opremaju.

„Koliko nam čaršava treba?“

„Koliko ih ima?“ Ajula je istrčala iz kupatila i vratila se naoružana informacijom da se u njegovom ormaru za veš nalazi pet čaršava. Ugrizoh se za usnu. Trebalo nam je mnogo, ali plašila sam se da će njegova porodica možda primetiti ako na krevetu bude prostrt jedini čaršav koji ima. Kako je u pitanju prosečan muškarac, to ne bi bilo odveć neobično – ali dotični je bio sitničav. Knjige na policama bile su mu poredane po abecednom redu pisaca. Kupatilo mu je bilo snabdeveno svim mogućim sredstvima za čišćenje; čak je kupovao istu marku sredstva za dezinfekciju kao i ja. I kuhinja mu je sijala. Ajula je izgledala kao da joj tu nije mesto – mrlja u inače čistom postojanju.

„Donesi tri.“

Drugo, peru krv.

Upijala sam krv peškirom i cedila je u umivaonik. Radnju sam ponavljala dok pod nije bio suv. Ajula se vrzmala u blizini, premeštajući se s noge na nogu. Nisam se obazirala na njeno nestrpljenje. Treba mnogo više vremena da se otarasiš tela nego da se otarasiš duše, naročito ako ne želiš da ostaviš nikakve dokaze ubistva. Ali pogled mi je uporno leteo na skljojano telo, naslonjeno na zid. Neću moći da temeljno završim posao dok njegovo telo ne bude negde drugde.

Treće, pretvaraju ga u mumiju.

Prostrle smo čaršave po sada suvom podu i umotale ga u njih. Nisam želela da ga dodirujem. Nazirala sam njegovo izvajano telo ispod bele majice s kratkim rukavima. Izgledao je kao čovek koji može da preživi dve-tri površinske rane, ali tako su izgledali i Ahil i Cezar. Bilo je bruka pomisliti kako će smrt deljati njegova široka ramena i izdubljene trbušnjake dok od njega ne ostane ništa osim kosti. Kada sam ušla u prostoriju, triput sam mu proverila puls, a onda još triput. Izgledao je tako mirno da je mogao i da spava. Glava mu je bila nisko pognuta, leđa savijena uza zid, noge pružene u stranu.

Ajula je huktala i dahtala dok je gurala njegovo telo na čaršave. Obrisala je znoj sa čela i tamo ostavila trag krvi. Prebacila je jednu stranu čaršava preko njega, sakrivši ga od pogleda. Zatim sam joj pomogla da ga prevrne i čvrsto umota u čaršave. Ustadosmo i pogledasmo ga.

„Šta sad?“, upita ona.

Četvrto, pomeraju telo.

Mogle smo da se poslužimo stepenicama, ali zamislila sam kako nosimo nešto što je očito nespretno uvijeno telo i srećemo nekoga usput. Smislila sam dva moguća objašnjenja...

„*Hoćemo da se našalimo s bratom. U dubokom je snu i premeštamo njegovo usnulo telo nekud drugde.*“

„Ne, ne, ovo nije pravi čovek, šta mislite da smo? Ovo je krojačka lutka.“

„Ne, mâ, ovo je samo džak krompira.“

Zamišljala sam kako se oči mog izmaštanog svedoka razrogačuju od straha dok beži na sigurno. Ne, stepenice nisu dolazile u obzir.

„Moraćemo liftom.“

Ajula zausti da nešto pita a onda odmahnu glavom i opet zatvori usta. Ona je uradila svoje, ostalo je prepustila meni. Podigosmo ga. Trebalo je da se poslužim kolenima a ne leđima. Osetih kako je nešto krcnulo i ispustih svoj kraj tela, koje muklo pade. Moja sestra prevrnu očima. Ponovo ga uzeh za noge, pa ga odnesosmo do vrata.

Ajula srnu do lifta, pritisnu dugme, dotrča nazad do nas i opet podiže Femijeva pleća. Provirila sam iz stana i potvrdila da na spratu još nema nikoga. Bila sam u iskušenju da se pomolim, da molim da se ne otvore nijedna vrata dok prevaljujemo put od stana do lifta, ali prilično sam sigurna da on *ne* uslišava upravo takve molitve. Zato sam umesto toga odlučila da se uzdam u sreću i brzinu. Nečujno smo vukle noge po kamenom podu. Lift se oglasio taman na vreme i otvorio nam vrata. Ostale smo na jednoj strani dok nisam potvrdila da je lift prazan, a onda ga doteglismo unutra, strpavši ga u ugao, dalje od neposrednog pogleda.

„Molim vas, zadržite lift!“ , uzviknu neki glas. Krajičkom oka videh kako se Ajula sprema da pritisne dugme, ono što sprečava lift da zatvori vrata. Šljepila sam je po ruci i iznova i iznova ubadala dugme za prizemlje. Dok su se vrata lifta zatvarala, načas ugledah razočarano lice neke mlade majke. Malo me spopade griža savesti – u jednoj ruci držala je bebu a u drugoj kese – ali ne toliko da bih se izložila opasnosti da

završim u zatvoru. Uostalom, ne valja joj da se muva u to doba, i to sve s detetom.

„Šta je s tobom?“, procedih kroz zube Ajuli, iako sam znala da je njen pokret bio mahinalan, možda usled iste one prenatrženosti što ju je navela da gurne nož u meso.

„Moj kiks“, bilo je sve što je odgovorila. Progutah reči koje su pretile da mi se prospu iz usta. Nije bio trenutak.

U prizemlju sam ostavila Ajulu da čuva telo i drži lift. Bude li neko išao prema njoj, treba da zatvori vrata i popne se na poslednji sprat. Bude li neko probao da ga pozove s drugog sprata, treba da drži vrata lifta. Otrčala sam po kola i dovezla ih do zadnjeg ulaza stambene zgrade, dokle smo donele telo iz lifta. Srce je prestalo da mi čekića u grudima tek kad smo zatvorile prtljažnik.

Peto, izbeljuju.

UNIFORMA

Uprava bolnice je odlučila da promeni uniformu medicinskih sestara iz bele u svetloružičastu, jer je bela već počinjala da liči na usireno mleko. Ali ja se držim svoje bele – i dalje izgleda potpuno nova.

Tejd to primećuje.

„U čemu je tvoja tajna?“, pita me dok mi dodiruje porub rukava. Kao da me je dodirnuo po koži – vrelina mi prostruji kroz telo. Dajem mu zdravstveni karton sledećeg pacijenta i trudim se da smislim kako da nastavim razgovor, ali, istini za volju, pranje nikako ne može da zvuči seksi – osim ako ne pereš sportska kola, u bikiniju.

„*Gu^gl* ti je prijatelj“, velim.

On mi se nasmeje i pogleda karton, pa zatim zastenje.

„Opet gospođa Rotinu?“

„Mislim da samo voli da vam gleda lice, doktore.“ On me pogleda i isceri se. Pokušavam da uzvratim osmeh a da ne odam činjenicu da su mi se usta osušila od njegove pažnje. Dok izlazim iz sobe, ljuljam kukovima kao što to Ajula voli da radi.

„Jesi li dobro?“, dovikne mi on kada mi ruka stigne do kvake. Okrećem se prema njemu.

„Hmmm?“

„Čudno hodaš.“

„Ovaj – istegla sam mišić.“ *Zemljo, otvori se.* Otvaram vrata i hitro izlazim iz prostorije.

Gospođa Rotinu sedi na jednom od mnogih kožnih kaučeva u čekaonici. Ima jedan samo za sebe, a slobodan prostor iskoristila je da pored sebe smesti torbicu i nesesar za šminku. Pacijenti dižu glave dok idem ka njima, nadajući se da je sada red na njih. Gospođa Rotinu puderše lice, ali zastane kada joj priđem.

„Da li je doktor sada spreman da me primi?“, pita. Klimam glavom i ona ustaje, škljocnuvši pudrijerom. Pokazujem joj da pođe za mnom, ali ona me zaustavlja rukom na ramenu: „Znam put.“

Gospođa Rotinu ima dijabetes – tip dva; drugim rečima, ako jede kako treba, malo smrša i redovno uzima insulin, nema razloga da je viđamo ovako često. Pa ipak je došla, samo što ne skakuće kod Tejda u ordinaciju. Mada razumem. On ima sposobnost da te pogleda tako da se osetiš kao da si jedino što je važno dok god uživaš njegovu pažnju. Ne skreće pogled, oči mu se ne zastakle, i ne štedi na osmehu.

Preusmeravam korak do prijemnog pulta i treskam na njega podlogu za pisanje, toliko jako da probudim Jinku, koja je iznašla način da spava otvorenih očiju. Bunmi mi se namršti jer razgovara telefonom i upisuje pacijenta.

„Koji ti je, Korede? Nemoj da me budiš osim ako ne izbije požar.“

„Ovo je bolnica, nije noćenje s doručkom.“

Ona promumla „kučko“ dok odlazim, ali ne obazirem se na nju. Pažnju mi je privuklo nešto drugo. Ispuštam vazduh kroz zube i odlazim da nađem Muhameda. Pre sat vremena poslala sam ga na treći sprat i, kao što se moglo i očekivati, još je tamo, naslonjen na brisač za podove i flertuje sa Asibi, takođe čistačicom, koja ima dugu trajnu i zapanjujuće guste trepavice. Ona potpraši pete čim me spazi kako nailazim hodnikom. Muhamed se okreće prema meni.

„Mâ, samo sam...“

„Ne zanima me. Jesi li prebrisao prozore u čekaonici toplom vodom i četvrtinom merice destilovanog sirćeta, kao što sam te zamolila?“

„Jesam, mâ.“

„Dobro, pokaži mi sirće.“ On se premešta s noge na nogu, piljeći u pod i pokušavajući da smisli kako da se iskobelja iz laži koju je upravo izrekao. Mene nimalo ne iznenađuje što on ne ume da pere prozore – osećam njegov miris sa tri metra, i posredi je užegao, ustajao zadah. Nažalost, nečiji smrad nije osnova za otpuštanje.

„Ne znam gde da ga kupim.“

Dajem mu smernice za prodavnicu u blizini, a on pokunjeno odlazi ka stepenicama, ostavljajući kofu nasred hodnika. Zovem ga da se vrati i pospremi za sobom.

Kad se vratim u prizemlje, Jinka ponovo spava – oči joj zure u prazno, otprilike kao što su to radile Femijeve. Trepnem da odagnam sliku iz glave i okrećem se prema Bunmi.

„Da li je gospođa Rotinu završila?“

„Ne“, odgovara Bunmi. Uzdišem. U čekaonici ima i drugih ljudi. A kao da su svi lekari zaokupljeni brbljivcima. Da se ja pitam, svaki pacijent bi imao određeno vreme za pregled.

PACIJENT

Pacijent u sobi 313 je Muhtar Jautaj.

On leži na postelji, a stopala mu landaraju preko ivice. Ima udove kao pauk, a prilično mu je dugačak i trup za koji su pričvršćeni. Bio je mršav kada je došao ovamo, ali još je smršao. Ne bude li se uskoro probudio, propašće.

Podižem stolicu pored stola u uglu sobe i spuštam je nekoliko centimetara od njegovog kreveta. Sedam na nju i naslanjam glavu na ruke. Osećam kako počinje da me boli glava. Došla sam da razgovaram s njim o Ajuli, ali Tejd je taj koga kao da ne mogu da izbacim iz glave.

„Vo... volela bih...“

Iz aparata koji mu prati rad srca svakih nekoliko sekundi dopire utešan signal. Muhtar ne mrda. Već pet meseci nalazi se u ovom komatoznom stanju – doživeo je saobraćajnu nezgodu s bratom, koji je bio za volanom. Brat je za svoj trud zaradio samo povredu vrata.

Jednom sam srela Muhtarovu ženu; podsetila me je na Ajulu. Nije bila upečatljivog izgleda, ali kao da nije marila ni za čije druge potrebe osim za sopstvene.

„Zar nije skupo održavati ga ovako u komi?“, upitala me je.

„Želite li da obustavite ovo?“, odvratih.

Ona podiže bradu, uvređena mojim pitanjem. „Mislim da je u redu da znam u šta se upuštam.“

„Koliko sam ja razumela, novac potiče od njegovog imanja...“

„Pa, da... ali... ovaj... samo sam...“

„Nadajmo se da će ubrzo izaći iz kome.“

„Da... nadajmo se.“

Ali od tog razgovora proteklo je mnogo vremena i bliži se dan kada će čak i njegova deca misliti kako je najbolje za sve da mu se ugasi aparat za održavanje života.

Do tada igra ulogu izvrsnog slušaoca i zabrinutog prijatelja.

„Volela bih da me Tejd vidi, Muhtare. Da me *stvarno* vidi.“

VRUĆINA

Vrućina pritiska, te hvatamo sebe kako štedimo snagu tako što ograničavamo pokrete. Ajula je ispružena preko mog kreveta u ružičastom čipkanom brusu i crnim čipkanim tangama. Nije kadra za praktičan donji veš. Sa jednog kraja visi joj noga, sa drugog ruka. Ima telo vatrene ribe iz kakvog muzičkog spota, bludnice, sukube.* To se kosi s njenim anđeoskim licem. S vremena na vreme uzdahne kako bi mi stavila do znanja da je živa.

Zvala sam majstora za klimu, koji je tvrdio kako stiže za deset minuta. To je bilo pre dva sata.

„Umirem ovde“, zastenje Ajula.

Kućna pomoćnica lagano ulazi noseći ventilator koji stavlja ispred Ajule, kao da je slepa za znoj koji mi se kotrlja niz lice. Glasno zujanje lopatica prati nalet vazduha, i soba se vrlo neznatno hladi. Spuštam noge s kauča i odvlačim se u kupatilo. Punim lavabo hladnom vodom i umivam se,

* Žena demon koja stupa u seksualne odnose sa usnulim ljudima. (Prim. prev.)

buljeći u vodu koja se mreška. Zamišljam kako na njoj pluta neko telo. Šta bi Femi mislio o svojoj sudbini, dok truli ispod trećeg mosta do kopna?

U svakom slučaju, tom mostu smrt nije strana.

Nedavno je jedan autobus brzog autobusnog prevoza, krcat putnicima, sleteo s mosta u zaton. Niko nije preživeo. Posle toga, vozači autobusa su počeli da viču: „Osa pravo! Osa pravo!“ svojim potencijalnim mušterijama. Zaton pravo! Pravo u zaton!

Ajula tromo ulazi, svlačeći gaćice: „Moram da piškim.“ Bubne na dasku i veselo uzdahne kad joj mokraćna zatapka po keramičkoj šolji.

Izvlačim čep za odvod u umivaoniku i izlazim. Prevručje je da se bunim zbog upotrebe mojih prostorija, kao i za ukazivanje na to da ona ima sopstvene. Prevručje je da se govori.

Ležem na krevet, iskorišćavajući Ajulino odsustvo, i zatvaram oči. I on se pojavljuje. Femi. Njegovo lice mi se zauvek urezalo u mozak. Ne mogu a da se ne pitam kakav je bio. Ostale sam upoznala pre nego što su izgubili život, ali Femija nisam poznavala.

Znala sam da se ona viđa s nekim, svi znakovi su bili tu – snebivljivi osmesi, razgovori kasno u noć. Trebalo je bolje da obratim pažnju. Da sam ga upoznala, možda bih primetila tu narav za koju ona tvrdi da ju je imao. Možda bih mogla da utičem na nju da se skloni od njega, pa bismo mogle da izbegnemo ovakav ishod.

Čujem kako Ajula pušta vodu baš kada njen telefon zavrira pored mene, dajući mi ideju. Telefon joj je zaštićen lozinkom, ako se za „1234“ može reći da je zaštitena. Prelistavam njene brojne selfije dok ne naiđem na njegovu fotografiju. Usne su mu postavljene u tvrdu crtu, ali oči mu se smeju.

Ajula je na snimku, izgleda ljupko kao i obično, ali ekran ispunjava njegova energija. Uzvraćam mu osmeh.

„Šta to radiš?“

„Stigla ti je poruka“, obaveštavam je, brzo prevukavši prst preko ekrana kako bih se vratila na početnu stranicu.

INSTAGRAM

Poruka #FemiDjurandJeNestao postala je viralna. Posebno mnogo pažnje privlači jedan post – Ajulin. Postavila je njihovu zajedničku fotografiju, saopštivši kako je ona poslednja osoba koja ga je videla živog, sa porukom u kojoj preklinje svakoga, *svakoga*, da istupi ukoliko zna bilo šta što može biti od pomoći.

Bila je u mojoj sobi kada je to postavila, isto kao što je i sada, ali nije pomenula šta radi. Kaže da će ispasti bezdušna ako ne bude rekla ništa; na kraju krajeva, bio joj je dečko. Zazvoni joj telefon i ona se javi.

„Halo?“

Posle nekoliko trenutaka, šutne me.

„Koji ti je...?“

Femijeva majka je, nemo oblikuje usnama. Imam utisak da ću se onesvestiti; otkuda joj Ajulin broj? Ajula prebacuje razgovor na zvučnik.

„...mila, da li ti je rekao da će nekuda ići?“

Žestoko vrtim glavom.

„Ne, mâ. Ostavila sam ga prilično kasno“, odgovara Ajula.